

„Wat is dat voor een beest Griffier”, lachte de industrieel hoog na.

„Ruwe bolster, blanke pit”, zei Doele toen.

„Als dat zoo is Kees, geef me dan maar een blanke slappe”, zuchtte Kopper diep.

„Assublieft mijnheer”, boog de bediende en knakte zich van het buffet los.

„Apropos van Blanke”, krijschte de makeelaar met twee vingers op zijn neusknijpertje, „Weet je, wie ook zoo'n aardig faveurtje als Blank heeft gehad? de firma Bosch”.

Daar hadden ze praat van gehoord op de beurs. Maar de makelaar was niet gewoon zich om eens anders antwoord te bekreunen.

„Op elke baal rijst een gulden”.

Hij richtte zich tot den nieuweling. „Dan moet je daar een paar scheepsladingen van dat goedje krijgen en de prijs stijgt met een goedklinkenden Hollandschen daalder”.

„Ook al weer een anderhalve ton”, rekende Van Essen. „Waarom zijn wij niet allemaal rijstpellers geworden!”

Het ijs was gebroken. De strakke koopmansgezichten verdwenen in een behagelijken lach.

Van Essen dacht, en waarom zou hij het niet zeggen, wat hij dacht: „En Mejuffrouw Bosch heeft zeker veel aanbidders?”

„Misschien er een bijgekregen van mid-dag”, antwoordde Doele langs zijn neus weg.

„Zeg, Griffier, wat verdien jij nou!” familiaarde Kopper.

„Diplomaten zijn we niet precies”, plaatste Van Essen.

Och, vond de ander, aan een koopman vraag je het niet, maar van een ambtenaar is het immers geen geheim.

„1200 gulden mijnheer Kopper”, zei van Essen zonder valsche schaamte.

„Het is amper de rente van het verstu-deerd kapitaal. Maar u weet, met je hoofd en je hand en je hart verdienen je geen geld”.

„Stomkoppen zijn we dus”, dachten ze in stilte, doch niemand durfde het gelukkig te zeggen en Van Essen was ze voor.

„Niet waar, heeren, zonder geluk vaart niemand wel en een frissche kijk op zaken houdt nog geen verband met boekenge-leerdheid”.

O, als het dat was, dan konden ze wel weer in vrede opademen. Boekenstudie, God nog toe, dat was werk voor boekenwurmen; en je hadt je personeel daarvoor niet waar. Knappe koppen kan je koopen. Maar wat zij konden pienter en gaar, dat zette zoden aan den dijk. Daar leefde je voor en deed leven. Handel en industrie hadden het leven opgestooten tot in de ruimte, handel en industrie beheerschten de volken, maakten de geschiedenis en het recht. Leven was geen droomen meer, geen fantaseeren op een stoel. Zij lééfdén, zij kleedden zich in de kou met wol, zij schonken klaren wijn!

Ook dit gaf Van Essen gretig toe. Hij gaf zijn waardeering te kennen voor den durf en zorg der industrieelen en den wakkeren ondernemingsgeest van den handel.

Er was volslagen verzoening.

Waarachtig zoo bekeken, waren ze zoo kwaad niet, als ze afgeschilderd waren, die kooplui.

Geen mensch was kwaad.

Zij vonden dit ook van den nieuwen Griffier.

Hij was wel zoo'n soort schrijvertje, een gedoctoreerde klerk, en veel bracht hij wel niet aan belasting in, maar hij was tenminste zoo verstandig zich te vertoonen. En op zijn manier zou hij wel aardig uit de slof kunnen schieten, in ieder geval was hij niet zoo'n stijf verwaten portret van een ambtenaar, die zijn jaloezie op andermans rijkdom niet beter wist te uiten dan in een trotsche houding op eenigen afstand, alsof hij zeggen wou. „Wat doe je me. Je doet me niets. In mijn veilige plek aan de Staatsruif kan ik door jullie duiten toch niet worden bekogeld”.

Mej. Annie Bosch had Van Essen nog niet kunnen ontmoeten.

Het bleek hem, dat deze stad in zoo-